

## I Samuel 19:18a

“Alzo vluchtte David....”

**1** alzo gevlucht

**2** aldaar gekomen

**3** aldus geleid

Gemeente,

Ooit begon ik een catechismuspraak zo: stel dat je moeder in Waarder zegt tegen je: kom ik neem je mee in de auto naar Driebruggen. Dan verwacht je als je instapt: we gaan de Groendijk op en vanzelf de Kerkweg en dan zijn wij in Driebruggen. Maar stel nou dat je moeder de Molendijk oprijdt, de Verlengde Tureluur opgaat en bij de stoplichten het Oosteinde opgaat richting Woerden. Dan denk je: dat gaat niet goed. Zo komen we toch niet in Driebruggen. Waarom doet moeder dit? Heb ik het wel goed verstaan dat we naar Driebruggen gingen? Dat was de catechismuspraak uit zondag 16 over aanvechtingen. Dat God iets heel anders doet, lijkt te doen, dan wat Hij gezegd, beloofd heeft.

Dat zien wij bij David in hoofdstuk 18 en 19 ook. God heeft gezegd: David: jij wordt koning. Ik heb je laten zalven door Samuel. En God heeft David Goliath laten verslaan en hem aan het volk getoond: deze heb Ik als koning Mij verkoren. Koning. Wat verwacht je dan? Dan verwacht je, bij een koning, een mooi paleis, veel ministers en hovelingen, een troon, en dat je heel belangrijk word. Koning. En wat lezen wij nou in onze tekst. Alzo vluchtte David. God had gezegd, beloofd: koning zul je zijn, David. En God maakt David vluchteling. Vluchteling in plaats van koning. Dat is aanvechting geweest voor David. Dat kan niet anders. Of David heeft wel eens gedacht: HEERE, hoe kan dit nou? Waarom doet U dit? Heb ik het wel goed begrepen dat ik koning zou worden? Aanvechting.

En dat komt u of jou misschien heel bekend voor. Want elk kind van God wordt wel min of meer zo geleid dat er aanvechting komt. Dat er dingen gebeuren, dat God een weg met je gaat, dat je kunt denken: HEERE, hoe kan dat nou? Dat had ik nooit verwacht, waarom gaat het nu zo? Aanvechting.

1 alzo gevlucht

Alzo vluchtte David. Alzo, dat geeft dus aan: op deze manier, nadat het voorgaande gebeurd is. Laten we eens zien hoe dat zo gekomen is. De oorsprong ligt in de jaloezie van Saul. We lazen dat. Het volk zingt voor Saul over duizenden, maar voor David over 10 duizenden. En Saul is jaloers op David, en tegelijk bang voor David. 18:7

Eerst slingert hij zijn speer naar David toe in het paleis. Maar David ontwijkt hem. 18:11

Dan stuurt hij David de oorlog in. In de hoop dat hij dan sneuvelen zou.

18:17

Dan geeft hij David zijn dochter Michal tot vrouw, maar David moet er 100 Filistijnen voor doden. Hopelijk overleeft hij dat niet, denkt Saul

18:25

Dan gooit hij nog een keer zijn speer naar David, maar die kan opnieuw ontwijken. 19:10.

Dan vlucht David naar zijn vrouw Michal. En Michal laat hem weer gaan terwijl ze een geitevel in zijn bed legt zodat het lijkt dat hij in bed ligt te slapen. En als de soldaten van Saul daarachter komen dat David ontsnapt is, dat Michal hem heeft laten gaan, dan laat Saul vragen aan zijn dochter: waarom heb je David niet tegengehouden? En dan liegt Michal, David vrouw, ja dat had ik wel gewild, maar David zei: als je dat doet vermoord ik je, dus toen moest ik wel.

Alzo vluchtte David. Aangevallen, bedreigd, bedrogen, vals beschuldigd. Alzo vluchtte David. Het begin van een lange, jarenlange zwerftocht als vluchteling. Van Rama naar Najoth, naar Nob, Gath, Adullam, Chereth, Kehila, Maon, Engedi, Hachila, Ziklag, van zuidwest naar zuidoost, in Israel en in het land van de Filistijnen, totdat hij eindelijk te Hebron koning wordt.

Ze moeten dat maar eens met je doen: je vals beschuldigen. David had juist goed voor zijn vrouw willen zorgen, en dan zegt zij: "David wilde me vermoorden". Je zou je diep gekrenkt voelen en in alle staten raken. Als morgen je vriendje op schoolplein valt en jij probeert hem te helpen en als hij dan overeind is zegt hij tegen de juf of meester: ja, hij liet me expres struikelen door zijn been uit te steken. Je zou me toch kwaad worden en van leer trekken.... Probeer je te helpen en je krijgt de schuld alsof je kwaad gedaan hebt. Zo vlucht David met de schuld op zijn schouders alsof hij zijn vrouw zou hebben willen vermoorden.

Het kost niet zo heel veel moeite om hierin de afspiegeling te zien van de grote Zoon van David, de Heere Jezus. Die zei: "De vossen hebben holen en vogels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats had om het hoofd neer te leggen". Gezworven, bedreigd. En naar het einde van Zijn leven toe steeds meer aangevallen en bedrogen. Vals beschuldigd. Hij zou God gelasterd hebben, de tempel af hebben willen breken. Zo gaat Jezus met de schuld op Zijn schouders van wat Hij nooit gedaan heeft. Het Lam Gods dat de zonde der wereld wegdraagt. David – Jezus.

En tegelijkertijd is Jezus veel meer dan David. Want het wonder bij de Heere Jezus is dat Hij juist daarvoor gekomen is. Michal wentelde de schuld af op David, en daar had David niet op zitten wachten en niet om

gevraagd. Dat Hij juist daarvoor komt. In de bediening van de verzoening, in de prediking. Hij komt schuld ophalen. Schuld van wat Hij niet gedaan heeft, komt Hij ophalen. Leg maar op Mijn rug. Dat is de prediking! Christus komt bij u, jou langs om schuld op te halen. U mag Hem de schuld meegeven van wat u gedaan hebt. Hij vraagt het: hebt u, jij schuld voor Mij. Vóór de preek ging de collectezak rond: hebt u, jij geld voor de honger in Afrika, doe het dan hierin. In de preek gaat het Evangelie rond: hebt u schuld voor Hem, het lam Gods, leg het dan op Hem. Zou iemand het Evangelie voorbij laten gaan en niets meegeven? Hebt u geen schuld, geen schuld voor Hem? Hoeveel schuld moet ik dan hebben om mee te geven? Wel, zoveel, dat u hem zelf niet zou kunnen dragen, dat u het zelf kwijt moet omdat u er niet mee leven en niet mee sterven kunt. Zoveel dat u er zelf niet mee voor God zou durven verschijnen want dan zou het voor eeuwig verloren zijn en bekeken. Zoveel dat u er vanaf wilt en moet. U mag het meegeven, het Lam wil het hebben en wegdragen. Draagt het weg naar Golgotha, in de zee van vergeving. Al waren uw zonden als scharlaken zij zullen wit worden als wol, al waren ze rood als karmozijn zij zullen witter worden dan sneeuw.

Zou iemand de zak voor de preek voorbij laten gaan en niets erin doen? Dat zou kunnen, dat je zo arm bent dat je niets kunt weggeven. Of dat je zo onverschillig bent dat je niets geven wilt. Zou iemand het Evangelie voorbij laten gaan en niets meegeven? Dat kan, als je zo rijk bent, dat je je schuld niet kwijthoeft. Dat kan als je zo onverschillig bent voor schuld en gericht en eeuwigheid, dat je niets mee wilt geven. Hoe zullen wij ontvlieden als wij op zo grote zaligheid geen acht geven.....

2 aldaar gekomen.

Toen kwam David te Rama. Hij is aldaar gekomen. Want dan zien wij in David ook de afspiegeling van het leven van elke christen. Van iedereen die zijn schuld aan het Lam mee leerde geven. Die door de Heilige Geest oog kreeg voor het Lam dat schuld op komt halen en voor de schuld die ik zelf nooit zal kunnen dragen en verzoenen. Want dan belooft God zoveel en zulke rijke dingen. Dan belooft God in Christus Zijn nabijheid en gunst. Hij belooft de hemel en de eeuwig erfenis. Hij belooft de heiliging van je leven en de volharding tot het einde. Zoveel wat God in Christus belooft. Allemaal mooie, rijke, heerlijke dingen. Maar wat doet Hij dan soms?

Hij belooft Zijn nabijheid en gunst, maar Hij brengt je in verlatenheid en gemis.

Hij belooft de heiliging van je leven, maar Hij brengt je in diepe schachten van zondekennis en ontdekking.

Hij belooft de volharding tot het einde, maar Hij laat je je

zwakheid voelen dat je geen dag meer verder kunt.

Hij belooft de kroon van de overwinning, maar Hij brengt onder het kruis dat zwaar drukt.

Hij belooft bescherming, maar Hij brengt op plaatsen waar de satan aanvalt en verzoekt.

Kohlbrugge zegt ergens: God belooft vreugde, Hij geeft verdriet. God belooft de hemel, Hij werpt als in de hel, Hij belooft nabijheid, Hij doet gevoelen verlatenheid. Aanvechting.

En in de doop belooft Hij heil, maar Hij brengt in gemis. Hij belooft je tot God te zijn, maar Hij laat Zich niet vinden. En in de doop van je kinderen beloofde Hij hun heil, maar je ziet hen afdwalen en leven in onheil. Hij beloofde Zijn macht en trouw te tonen, maar je ziet de macht van de wereld en de zonde in hun leven.

Aanvechting. Het gaat precies de andere kant op dan dat U beloofd hebt HEERE! Zouden Gods beloftenissen verder hun vervulling missen? HEERE, waarom doet U het zo? HEERE, dit gaat toch niet goed? Of zelfs ook: HEERE, hebt U het mij wel beloofd? Heb ik het me niet ingebeeld? Is het wel waar geweest? Zou David dat ook niet gedacht hebben of kunnen hebben? Toen hij vluchtte. Gods belofte was: koning. Gods weg was: vluchteling. Aanvechting.

Alzo vluchtte David en kwam te Rama bij Samuel. Samuel, de man Gods die hem gezalft had. En hij gaf hem te kennen al wat Saul hem gedaan had. David stort zijn hart uit voor Samuel. Alles wat er gebeurd is. Samuel die zal het kunnen begrijpen en aanvoelen hoe dit tegenvalt en pijn doet. En Samuel zal gezegd hebben tegen David, David, maar ik heb je toch gezalft. Ik heb je toch gezegd dat de HEERE jou Hem tot koning heeft verkoren. En Samuel zal David hebben kunnen zeggen: David, zo is de weg van de HEERE toch vaak? Denk eens aan Jozef. God had hem in dromen beloofd dat hij onderkoning zou worden, maar hij werd de put in gegooid en ging als slaaf naar Egypte en kwam in de gevangenis. Dat zal David toen toch wel nodig gehad hebben. Om vol te kunnen houden om niet onder te gaan in moedeloosheid of verbittering of ongeloof. En daarom vluchtte hij en kwam tot Samuel.

Wat een zegen en een voorbeeld. Om in de aanvechting te vluchten tot de HEERE. Je hart voor Hem uitstorten en alles vertellen wat er is gebeurd en wat dat met je heeft gedaan en hoe je dat ervaart en wat dat met je doet. Vluchten tot Samuel, de man Gods. Vluchten tot de HEERE in Zijn dienst. Dat Hij het in Zijn Woord bevestigd. Dat Hij het nog eens zegt tegen je. Dat Zijn belofte waarachtig is, ja dat weet je wel, maar het

kan zo nodig zijn dat je het nog eens hoort en ontvangen mag. En verzegeld in de sacramenten. Vluchten tot de HEERE in Zijn dienst. HEERE, spreek tot mijn ziel, bevestigt U het toch, want anders kom ik om en ga ik ten onder. Vluchten naar de kerk. Zitten er zulke vluchtelingen in de kerk vanmorgen? Gevlucht naar Zijn dienst? Als een hert schreeuwt naar de waterstromen..... Spreek Uw Woord HEERE en bevestig het door Uw Geest, want anders zou de weg teveel zijn. Zou dat niet de echte kerkgang zijn? Gevlucht naar de kerk. Dan ben je eigenlijk al ontkomen. Ontkomen aan de duivel die je in de aanvechting wil laten ondergaan in wanhoop en twijfel en opstand en moedeloosheid. Ontkomen als je vluchten mag naar de HEERE in Zijn dienst. Zou dat niet meer zegen geven dan zo'n gezapige kerkgang waarbij je plek maar weer inneemt, maar waarbij het ontbreekt aan de dorst en het verlangen en de schreeuw in je hart? Zou God soms daarom in de aanvechting brengen om je weer te leren dorsten naar Hem in zijn dienst??

En dan kan het ook goed zijn als je tegen een mens je har uit kan storten. Een Samuel. Een man of vrouw Gods. Die geestelijke ervaring heeft. Ik hoop dat ze er zijn in jouw omgeving, zulke Samuels. Op school, in de gemeente, in je familie. Een ambtsdrager, een man Gods. We zijn ervoor, gemeente, ook voor jullie om als een Samuel te zijn voor u en jullie. En te luisteren en te wijzen op het Woord en het werk van de HEERE.

3 aldus geleid

Want weet u, wat wij zo vaak vergeten? Hoe de letter 'V' gaat. De V van verlossing. Wij denken bij verlossing vaak aan een rechte lijn naar boven toe. Maar de v van verlossing gaat eerst naar beneden en dan weer naar boven. Die aanvechting hoort erbij. Past bij het patroon van Gods werken. Door de diepte naar de hoogte, door het kruis naar de kroon, door de verlatenheid naar de nabijheid, door het gemis naar de vreugde, door de strijd naar de overwinning. Zo is de stijl van Gods werken. Allemaal van die 'v's in je leven. Dat is het werk van de HEERE, zo is het werk van de HEERE.

De duivel doet dat heel anders. De duivel leidt naar het verderf naar de diepte, de verlatenheid, maar hij doet alsof hij leidt naar de hoogte. De duivel leidt naar het makkelijke leven, naar het leven waarin je zelf je zin doet. Waarin je het ene na het andere geniet. En dan lijkt het: alsof het altijd zo blijft. Alsof er nooit een einde aan komt, aan het leven, aan het geluk van je leven. De duivel heeft een omgekeerde 'v' als patroon van zijn werken. Steeds hoger en beter en langer en verder en dan: van de top van eer in eeuwige verwoesting neer. En de duivel lispelt: het blijft altijd goed gaan, niet aan denken aan ziekte, dood, gericht, schuld, eeuwigheid. Dat zit wel goed, dit blijft wel doorgaan zolang je je in kan denken. Als

duivel je toch verblindt... dan loopt het zo rampzalig met je af. dan denk je en leef je alsof er geen eind aan komt, maar het is een vreselijk einde voor eeuwig. Hoe verschrikkelijk als je, als u nog in die verblindings leeft....

Zou je niet de HEERE te voet vallen? HEERE, maak Uw beloften waar. HEERE, ga Uw weg met mij, geef mij Uw heil. Maak het waar wat U mij beloofd hebt in Uw verbond en de doop. Mij tot God te zijn.

Als Vader verzorgend, als Zoon verlossend, als Geest vernieuwend. Maar waarom doet de HEERE dat dan soms of vaak in zo'n weg van aanvechting? Waarom niet die recht weg naar boven naar de vervulling toe, maar die 'v's erin? Calvijn gaat daar duidelijk op in in zijn verklaring van Davids leven. Hij noemt dan drie redenen.

Ten eerste, zegt hij, om ons te oefenen in de gebeden. In afhankelijkheid die doet roepen tot God. Juist in de aanvechting leert Gods kind roepen tot God. hem nodig hebben. Aanvechting doet het uitroepen tot God.

Ten tweede om in de verwachting van God aan Zijn Woord alleen genoeg te hebben. Kijk, als je zelf nog duizend mogelijkheden ziet en als je zelf nog kunt bedenken hoe het goed kan komen, dan is het niet zo moeilijk om te vertrouwen op God. Maar vertrouw je dan op God of op de omstandigheden? Vertrouw je dan op God of op je eigen inzicht en mogelijkheden? Maar als je geen mogelijkheid meer ziet, als je geen enkele weg meer bedenken kunt, dan dan vertrouwen op het woord dat is vertrouwen op God.

Ten derde wil God in die weg ervoor zorgen dat Hij alleen de dank en eer krijgt als Zijn belofte wordt vervuld. Dat dan ervaren en beleefd wordt: HEERE dit is echt alleen aan U te danken, Gij hebt het gedaan. Dat je Hem aanbidt om Zijn werk.

En in de aanvechting oefent God in die drie dingen: gebed, vertrouwen en aanbidding. En daarvoor is aanvechting nodig. Bij ieder in de mate en wijze die God bepaalt. Het is net als een muziekinstrument. Als je van de zomer niet gebruikt hebt dan kan hij vastzitten, kan er aanslag op gekomen zijn. Dan moet hij gepoetst worden en weer soepel gemaakt worden. Kijk, God wil ons hebben als instrument in Zijn dienst. Maar als alles voor de wind gaat dan komt er aanslag op het instrument van ons geestelijk leven en komt het vast te zitten. Dan komt er eigendunk, biddeloosheid, lauwheid, vanzelfsprekendheid. En alles komt vast te zitten. Maar in de aanvechting schuurt God er die aanslag af. Trekt Hij alles weer los. Zodat ons leven als instrument weer schittert en glanst van afhankelijkheid, vertrouwen en aanbidding. En de zuivere toon voortbrengt tot Zijn eer.

Zo loutert de HEERE en daarom loutert de HEERE. Voor dienst aan Hem hier op aarde. Soms maakt Hij een hele omweg voor je op een positie in Zijn rijk terechtkomt. Zo loutert Hij voor dienst aan Hem in de hemel. Om eeuwig zuivere klanken voort te brengen van aanbidding dank en eer aan Hem. Door de aanvechting heen toch naar huis, juist naar huis.

Amen